

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 12. júna 2012¹

Vec C-283/11

**Sky Österreich GmbH
proti
Österreichischer Rundfunk**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Bundeskommunikationssenat (Rakúsko)]

„Smernica 2010/13/EÚ — Právo každého vysielateľa získať na účely odvysielania krátkeho spravodajstva prístup k udalostiam, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti a sú predmetom výhradného práva na vysielanie — Obmedzenie finančnej náhrady za dodatočné náklady spôsobené zaobstaraním tohto prístupu — Zlučiteľnosť s článkami 16 a 17 Charty základných práv Európskej únie — Proporcionalita“

1. Súdny dvor má na základe prejednávaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania posúdiť súlad článku 15 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách)² so základnými právami, konkrétne so slobodou podnikania a s právom vlastníť majetok.
2. Cieľom článku 15 smernice je priznať vysielateľom právo odvyselať krátke spravodajstvo o udalostiach, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti a ktoré exkluzívne vysiela vysielateľ. Na tieto účely sa okrem iného stanovuje, že vysielatelia majú mať prístup k signálu vysielateľa, ktorý má výhradné práva na vysielanie, s cieľom vybrať krátke sekvencie, ktoré použijú vo svojom spravodajstve.
3. Článok 15 ods. 6 smernice stanovuje pravidlo, podľa ktorého v prípade, ak sa v rámci výkonu práva takto priznaného vysielateľom poskytuje finančná náhrada, táto náhrada nesmie prevýšiť výšku dodatočných nákladov priamo spôsobených poskytnutím prístupu ku krátkym sekvenciám.
4. Prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania v súvislosti s týmto posledným uvedeným ustanovením vyvoláva otázku nevyhnutného zosúladenia požiadaviek súvisiacich s ochranou rôznych základných práv, konkrétne na jednej strane slobody podnikania a práva vlastníť majetok a na druhej strane slobody prijímania informácií a pluralizmu médií.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. EÚ L 95, s. 1, ďalej len „smernica“.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

5. Odôvodnenie 48 smernice stanovuje:

„Vysielatelia môžu získať výhradné práva na televízne vysielania pre udalosti veľkého záujmu verejnosti. Je však dôležité podporovať pluralizmus rozmanitosťou produkcie spravodajstva a programov v rámci celej [Európskej] [ú]nie a dodržiavať zásady uznané v článku 11 Charty základných práv Európskej únie [3].“

6. Odôvodnenie 55 smernice znie:

„S cieľom zabezpečiť základnú slobodu prijímania informácií a postarať sa o úplnú a riadnu ochranu záujmov divákov v Únii mali by tí, ktorí uplatňujú výhradné práva na televízne vysielanie týkajúce sa udalosti veľkého záujmu verejnosti, uznať právo ostatných vysielateľov na zaradenie krátkych sekvencií do všeobecných spravodajských programov za spravodlivých, rozumných a nediskriminačných podmienok pri patričnom zohľadnení výhradných práv. Takéto podmienky by sa mali oznámiť s istým predstihom pred udalosťou veľkého záujmu verejnosti, aby ostatní mali dostatok času na uplatnenie takéhoto práva. ... Takéto krátke sekvencie by mohli použiť všetky televízne kanály vrátane špecializovaných športových televíznych kanálov na vysielanie v rámci celej EÚ, pričom takéto krátke sekvencie by nemali presiahnuť 90 sekúnd. ...“

Pojem všeobecné spravodajské programy by nemal zahŕňať súbor krátkych sekvencií, ktoré slúžia na zábavné účely. ...“

7. Odôvodnenie 56 smernice stanovuje:

„... Členské štáty by mali umožniť prístup k udalostiam veľkého záujmu pre verejnosť umožnením prístupu k signálu vysielateľa v zmysle tejto smernice. Môžu si však vybrať iné rovnocenné spôsoby v zmysle tejto smernice. Patrí medzi ne okrem iného umožnenie prístupu na miesto udalostí pred umožnením prístupu k signálu. Vysielateľom by sa nemalo brániť uzavrieť podrobnejšie zmluvy.“

8. Článok 14 ods. 1 smernice stanovuje:

„Každý členský štát môže prijať opatrenia v súlade s právom Únie, aby zabezpečil, že vysielatelia, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, nebudú exkluzívne vysielateľ udalostí, ktoré tento členský štát považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť, takým spôsobom, že pripraví podstatnú časť verejnosti v tomto členskom štáte o možnosť takéto udalosti sledovať prostredníctvom priameho prenosu alebo prostredníctvom záznamu vo voľne dostupnej televízii. V takom prípade dotknutý členský štát vypracuje zoznam stanovených vnútroštátnych alebo vonkajších udalostí, ktoré považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť. Vypracuje ho zrozumiteľným a prehľadným spôsobom v dostatočnom časovom predstihu. Zároveň dotknutý členský štát určí, či by tieto udalosti mali byť dostupné prostredníctvom úplného alebo čiastočného priameho prenosu, alebo ak je to nevyhnutné alebo z objektívnych dôvodov v záujme verejnosti vhodné, vysielaním úplného alebo čiastočného záznamu.“

3 — Ďalej len „Charta“.

9. Článok 15 smernice znie:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby na účely krátkého spravodajstva mal každý vysielateľ usadený v Únii na spravodlivom, primeranom a nediskriminujúcom základe prístup k udalostiam, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti, ktoré exkluzívne vysiela vysielateľ, na ktorého sa vzťahuje ich právomoc.

...

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa takýto prístup zaručil tým, že sa vysielateľom umožní voľne vyberať krátke sekvencie zo signálu primárneho vysielateľa, pričom prinajmenšom uvedú svoj zdroj, pokiaľ to nie je z praktických dôvodov nemožné.

4. Ako alternatívu k odseku 3 môže členský štát zriadiť rovnocenný systém, v ktorom sa prístup na spravodlivom, primeranom a nediskriminujúcom základe dosiahne inými spôsobmi.

5. Krátke sekvencie sa použijú výlučne na všeobecné spravodajské programy a môžu sa použiť na audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, len ak sa rovnaký program ponúka zo záznamu rovnakým poskytovateľom mediálnych služieb.

6. Bez toho, aby boli dotknuté odseky 1 až 5, členské štáty v súlade s ich právnymi systémami a postupmi zabezpečia, aby sa vymedzili formy a podmienky poskytnutia takýchto krátkych sekvencií, konkrétne akéhokoľvek dojednania ohľadne náhrady, maximálnej dĺžky krátkych sekvencií a časových limitov týkajúcich sa ich vysielania. Ak sa poskytuje náhrada, táto neprevýši výšku dodatočných nákladov spôsobených zaobstaraním [nákladov priamo spôsobených poskytnutím – *neoficiálny preklad*] prístupu.“

B – *Vnútroštátne právo*

10. Na účely prebratia smernice bol spolkový zákon o výkone výhradných televíznych vysielacích práv [Bundesgesetz über die Ausübung exklusiver Fernsehübertragungsrechte (Fernseh-Exklusivrechtgesetz)]⁴ v roku 2010 zmenený a doplnený.⁵ § 5 FERG stanovuje:

„1. Vysielateľ, ktorý nadobudol výhradné vysielacie práva na udalosti, ktoré vyvolávajú všeobecný záujem o informácie, je povinný na požiadanie vysielateľa usadeného na území zmluvnej strany Dohovoru o Európskom hospodárskom priestore [(EHP)] alebo Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii z 5. mája 1989... uznať na spravodlivom, primeranom a nediskriminujúcom základe jeho právo na odvysielanie vlastného krátkého spravodajstva o týchto udalostiach. O všeobecný záujem o informácie ide vtedy, keď možno očakávať, že táto udalosť z dôvodu svojho významu v mediálnom spravodajstve vyvolá v Rakúsku alebo na území zmluvnej strany uvedenej v tomto ustanovení širokú odozvu.

2. Právo na krátke spravodajstvo zahŕňa oprávnenie zaznamenať signál vysielateľa povinného v zmysle odseku 1 a tiež oprávnenie na výrobu a vysielanie alebo poskytnutie krátkého spravodajstva za podmienok ustanovených v odsekoch 3 až 5.

3. Pre výkon práva na krátke spravodajstvo platia tieto podmienky:

(1) krátke spravodajstvo sa obmedzí len na poskytnutie krátkej spravodajskej správy zodpovedajúcej udalosti;

4 — BGBl. I, 85/2001.

5 — BGBl. I, 50/2010, ďalej len „FERG“.

- (2) krátke spravodajstvo možno odvysielať len vo všeobecných spravodajských programoch;
- (3) oprávnený vysielateľ smie zo signálu povinného vysielateľa voľne zvoliť obsah krátkeho spravodajstva;
- (4) prípustná dĺžka krátkeho spravodajstva sa určí v závislosti od času, ktorý je nevyhnutný na sprostredkovanie obsahu spravodajskej informácie o udalosti, a v prípade, že nebolo dohodnuté niečo iné, nesmie presiahnuť 90 sekúnd;
- (5) v prípade, že udalosť trvá viac ako jeden deň, právo na krátke spravodajstvo zahŕňa denné rozširovanie krátkej správy;
- (6) krátku správu v žiadnom prípade nemožno odvysielať alebo poskytnúť ešte pred začatím vysielania vysielateľom povinným v zmysle odseku 1;
- (7) oprávnený vysielateľ je povinný krátku správu označiť ako takú a uviesť jej zdroj.

4. Pokiaľ sa nedohodlo niečo iné, má povinný vysielateľ právo len na náhradu dodatočných nákladov priamo spojených s umožnením prístupu.

...

6. Vysielateľ povinný v zmysle odseku 1 je povinný na požiadanie vysielateľa oznámiť s dostatočným predstihom pred udalosťou podmienky, za ktorých je pripravený na zmluvnom základe uznať právo na krátke spravodajstvo.

7. Vysielateľ, ktorý žiada o uznanie práva podľa odseku 1, sa môže uplatnenia tohto práva dovolávať na regulačnom orgáne. ...

8. Ak je udalosť natoľko aktuálna, že konanie podľa odseku 6 nemožno včas ukončiť, môže regulačný orgán na návrh zúčastneného vysielateľa dodatočne rozhodnúť, či a za akých podmienok sa právo na krátke spravodajstvo malo uznať. V prípade, že sa právo na krátke spravodajstvo malo uznať, je vysielateľ oprávnený uplatniť analogicky v zmysle § 3 ods. 7 až 9 nárok na náhradu škody.

...“

II – Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

11. Prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania vyplýva zo sporu medzi spoločnosťou Sky Österreich GmbH (ďalej len „Sky“) a Österreichischer Rundfunk (ďalej len „ORF“).

12. ORF je verejnoprávnou nadáciou, ktorej cieľom je vykonávať verejnoprávnú funkciu, ktorá jej bola priznaná spolkovým zákonom o rakúskom vysielaní (Bundesgesetz über den Österreichischen Rundfunk)⁶. Úlohou ORF nie je iba poskytovať programy rozhlasového a televízneho vysielania, ale tiež poskytovať tieto programy prostredníctvom internetu.

6 — BGBl. I, 83/2001.

13. Kommunikationsbehörde Austria (rakúsky regulačný orgán pre oblasť komunikácií, ďalej len „KommAustria“) povolil spoločnosti Sky vysielateľ prostredníctvom satelitu šifrovaný digitálny televízny program „Sky Sport Austria“. Uvedená spoločnosť zmluvou z 21. augusta 2009 nadobudla výhradné právo vysielateľ na území Rakúska niektoré zápasy Európskej ligy počas sezón 2009/2010 až 2011/2012. Sky uviedla, že každoročne musí na licenciu a výrobné náklady vynaložiť sumu vo výške niekoľkých miliónov eur.

14. Dňa 11. septembra 2009 Sky a ORF uzavreli dohodu o priznaní práva ORF vysielateľ krátke spravodajstvo, pričom ORF sa zaviazala, že za takéto spravodajstvo zaplatí 700 eur za minútu.

15. Listom zo 4. novembra 2010 ORF požiadala KommAustria, aby určil, že Sky bola povinná priznať jej právo vysielateľ krátke spravodajstvo týkajúce sa zápasov Európskej ligy, v ktorých hrali rakúske tímy, od 1. októbra 2010, a to bez toho, aby jej ORF musela zaplatiť odmenu vyššiu ako dodatočné náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu.

16. KommAustria rozhodnutím z 22. decembra 2010 rozhodol, že Sky ako držiteľka výhradných práv je povinná uznať právo ORF vysielateľ krátke spravodajstvo bez nároku na náhradu nákladov prevyšujúcich sumu dodatočných nákladov priamo spôsobených zaobstaraním prístupu k signálu. Zároveň stanovil podmienky, za ktorých si ORF mohla uplatniť toto právo. Medzi týmito podmienkami bolo uvedené, že dodatočné náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu k satelitnému signálu sú v danom prípade nulové.

17. Obaja účastníci konania podali odvolanie proti tomuto rozhodnutiu na Bundeskommunikationssenat (Spolkový senát pre komunikácie) (Rakúsko).

18. V rámci svojho odvolania Sky okrem iného uviedla, že povinnosť priznať bezodplatne právo odvysielateľ krátke spravodajstvo, ktorá vyplýva z článku 15 ods. 6 smernice a z § 5 ods. 4 FERG, porušuje Chartu, Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd⁷, ako aj rakúske ústavné právo. Sky osobitne zdôrazňuje, že článok 15 ods. 6 smernice systematicky, čiže bez stanovenia rozdielov medzi predmetnými výhradnými právami, zakazuje poskytovanie náhrady za obmedzenie výhradných práv. Vo väčšine prípadov to údajne spôsobuje obzvlášť nespravodlivé následky. V prípade obmedzenia práva vlastníť majetok pritom článok 17 ods. 1 Charty a zásada proporcionality údajne vyžadujú overiť v individuálnom prípade, či sa má poskytnúť náhrada. Sky tvrdí, že v prejednávanej veci priznanie práva odvysielateľ krátke spravodajstvo značne obmedzuje jej právo vlastníť majetok.

19. Pokiaľ ide o právomoc Súdneho dvora na zodpovedanie prejudiciálnej otázky, Bundeskommunikationssenat vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania poukazuje na rozsudok z 18. októbra 2007, Österreichischer Rundfunk⁸, a poznamenáva, že v prejednávanej veci sa uplatňujú tie isté pravidlá. Za týchto okolností sa údajne má považovať za „súdny orgán“ v zmysle článku 267 ZFEÚ.

20. Pokiaľ ide o vecnú stránku, Bundeskommunikationssenat sa domnieva, že je potrebné v zásade určiť, či je v súlade s primárnym právom Únie, aby bola Sky povinná priznať ORF právo odvysielateľ krátke spravodajstvo bez toho, aby mohla v tejto súvislosti žiadať odplatu, ktorá prevyšuje náhradu dodatočných nákladov priamo spôsobených zaobstaraním prístupu. Podľa Bundeskommunikationssenat vzniká otázka, či je porušenie základného práva chráneného článkom 17 Charty, ktoré vyplýva z takejto povinnosti, v súlade so zásadou proporcionality.

7 — Tento dohovor bol podpísaný 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“).

8 — C-195/06, Zb. s. I-8817.

21. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd) (Rakúsko)⁹ a Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd) (Nemecko)¹⁰, v ktorých boli skúmané vnútroštátne právne úpravy porovnateľné s právnou úpravou Únie posudzovanou v prejednávanej veci so záverom, že bezodplatné priznanie práva odvysielat' krátke spravodajstvo je neprimerané a z tohto dôvodu porušuje právo vlastníť majetok v zmysle článku 5 základného zákona o všeobecných právach občanov (Staatsgrundgesetz über die allgemeinen Rechte der Staatsbürger) a článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k EDLP, ako aj slobodu podnikania v zmysle článku 12 základného zákona (Grundgesetz).

22. Bundeskommunikationssenat kladie otázku, či by – najmä vzhľadom na zásadu proporcionality a túto judikatúru – nebolo potrebné prijať pravidlo, ktoré by umožňovalo zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu a osobitne predmet daného výhradného práva, ako aj sumu, ktorú držiteľ zaplatil za nadobudnutie tohto práva, pri výpočte náhrady. Článok 15 ods. 6 smernice je podľa jeho názoru osobitne problematický, keď bolo výhradné právo získané pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia, zatiaľ čo žiadosť o priznanie práva odvysielat' krátke spravodajstvo bola podaná po nadobudnutí účinnosti vnútroštátneho ustanovenia, ktorým sa preberá článok 15 smernice.

23. Z týchto dôvodov Bundeskommunikationssenat rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je článok 15 ods. 6 smernice... zlučiteľný s článkom 17 a článkom 16 Charty..., resp. s článkom 1 Dodatkového protokolu č. 1 k [EDLP]?“

24. Písomné pripomienky predložili Sky, ORF, nemecká a poľská vláda, Európsky parlament, Rada Európskej únie a Európska komisia. Pojednávanie sa konalo 24. apríla 2012.

III – Moja analýza

25. Súdny dvor má na základe prejednávaneho návrhu na začatie prejudiciálneho konania posúdiť súlad článku 15 ods. 6 smernice so základnými právami chránenými článkami 16 a 17 Charty, konkrétne na jednej strane so slobodou podnikania a na druhej strane s právom vlastníť majetok.

26. Konkrétne ide o určenie, či skutočnosť, že článok 15 ods. 6 smernice obmedzuje náhradu za poskytnutie krátkych sekvencií týkajúcich sa udalostí, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti, na dodatočné náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu k týmto krátkym sekvenciám, predstavuje odôvodnený zásah do slobody podnikania a práva vlastníť majetok vysielateľov, ktorí sú držiteľmi výhradných práv na vysielanie takýchto udalostí.

27. Článok 16 Charty stanovuje, že „sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou“. Vo vysvetlivkách k tomuto článku sa uvádza, že tento článok „je založený na judikatúre Súdneho dvora, ktorý uznal slobodu vykonávať hospodársku alebo obchodnú činnosť^[11] a zmluvnú slobodu^[12], ako aj na článku 119 ods. 1 a 3 [ZFEÚ], ktorý uznáva slobodnú hospodársku súťaž“. ¹³

9 — Rozsudok z 1. decembra 2006.

10 — Rozsudok zo 17. februára 1998.

11 — Pozri rozsudky zo 14. mája 1974, Nold/Komisia (4/73, Zb. s. 491, bod 14), a z 27. septembra 1979, Eridania-Zuccherifici nazionali a Società italiana per l'industria degli zuccheri (230/78, Zb. s. 2749, body 20 a 31).

12 — Pozri najmä rozsudky zo 16. januára 1979, Sukkerfabriken Nykøbing (151/78, Zb. s. 1, bod 19), a z 5. októbra 1999, Španielsko/Komisia (C-240/97, Zb. s. I-6571, bod 99).

13 — Pozri vysvetlivky k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17).

28. Pokiaľ ide o článok 17 Charty, tento v odseku 1 stanovuje, že „každý má právo vlastníť svoj oprávnené nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom.“ Vo vysvetlivkách k tomuto článku sa uvádza, že tento článok zodpovedá článku 1 Dodatočného protokolu č. 1 k EDLP. Najmä z článku 52 ods. 3 Charty vyplýva, že právo vlastníť majetok chránené článkom 17 Charty má rovnaký zmysel a rozsah ako majú práva ustanovené v EDLP.¹⁴

29. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že právo vlastníť majetok je rovnako ako právo slobodne vykonávať hospodársku činnosť súčasťou všeobecných zásad práva Únie. Tieto zásady však nie sú absolútnymi zásadami, ale treba ich posudzovať vzhľadom na ich spoločenskú úlohu. V dôsledku toho je možné obmedziť uplatňovanie práva vlastníť majetok, ako aj práva na slobodný výkon hospodárskej činnosti pod podmienkou, že tieto obmedzenia skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu Únie a z hľadiska sledovaného cieľa nie sú neprimeraným a neadekvátnym zásahom do samotnej podstaty takto zaručených práv.¹⁵

30. Podľa tejto judikatúry článok 52 ods. 1 Charty stanovuje pravidlá prípustného obmedzenia práv a slobôd uznaných Chartou. Pripúšťa tak obmedzenie výkonu práv a slobôd, akými sú právo vlastníť majetok a sloboda podnikania zakotvené v článkoch 17 a 16 Charty, pokiaľ je také obmedzenie stanovené zákonom, rešpektuje podstatu týchto práv a slobôd a za predpokladu dodržania zásady proporcionality je nevyhnutné a skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo potrebe ochrany práv a slobôd iných.

31. Najprv preskúvam, či ustanovenia uvedené v článku 15 ods. 6 smernice predstavujú zásah do práv priznaných článkami 16 a 17 Charty. V prípade kladnej odpovede bude následne potrebné overiť, či je takýto zásah odôvodnený.

A – O existencii zásahu do práv priznaných článkami 16 a 17 Charty

32. Cieľom článku 15 smernice je priznať každému vysielateľovi usadenému v Únii právo na prístup ku krátkym sekvenciám na účely odvysielania krátkeho spravodajstva o udalostiach, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti.

33. Na základe tohto článku a podľa podmienok stanovených členskými štátmi v rámci jeho prebratia sú vysielatelia, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv týkajúcich sa týchto udalostí, povinní umožniť ostatným vysielateľom voľne vyberať krátke sekvencie, ktoré odvysielajú vo svojom krátkom spravodajstve. Konkrétne môže ísť buď o prístup k signálu vysielanému primárnym vysielateľom, alebo o prístup na miesto konania príslušnej udalosti.¹⁶

34. Je zrejmé, že takáto povinnosť vysielateľov, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, má za následok obmedzenie spôsobu, akým môžu využívať takéto práva.

35. Z hľadiska slobody podnikania, ktorej súčasťou je zmluvná sloboda, je priamym dôsledkom článku 15 smernice, že vysielatelia, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, si už nemôžu slobodne vybrať, s ktorými subjektmi uzatvoria dohodu o poskytnutí prístupu ku krátkym sekvenciám. Inak povedané, už nemôžu poskytnúť licencie prevádzkovateľom podľa vlastného výberu na účely predaja práva k sekvenciám.

14 — Tamže.

15 — Pozri najmä rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 2005, Alliance for Natural Health a i. (C-154/04 a C-155/04, Zb. s. I-6451, bod 126 a citovanú judikatúru). Pozri tiež rozsudok Všeobecného súdu zo 17. februára 2011, FIFA/Komisia (T-68/08, Zb. s. II-349, bod 143).

16 — Pozri odôvodnenie 56 smernice.

36. Z hľadiska práva vlastníť majetok má tento článok za následok obmedzenie využívania majetku vysielateľov, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv. Ak poukážeme na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, uvedený článok možno prirovnať k úprave užívania majetku v zmysle článku 1 druhého odseku Dodatkového protokolu č. 1 k EDLP. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pod pojmom úprava užívania majetku sa rozumie opatrenie, ktoré nemá za následok prevod vlastníckeho práva, ale ktorého cieľom je „obmedziť alebo kontrolovať“ užívanie majetku.¹⁷ Keďže článok 15 smernice ukladá vysielateľom, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, povinnosť povoliť určité užívanie predmetu týchto práv, konkrétne prístupu ku krátkym sekvenciám na účely odvysielania krátkeho spravodajstva, tento článok podľa môjho názoru predstavuje úpravu užívania majetku, ktorá môže ako taká predstavovať zásah do práva týchto subjektov vlastníť majetok.

37. Pokiaľ ide osobitne o článok 15 ods. 6 smernice, zásah do slobody podnikania a do práva vlastníť majetok spočíva v tom, že vzhľadom na to, že finančná náhrada za právo na krátke sekvencie sa obmedzuje na dodatočné náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu, vysielatelia, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv týkajúcich sa udalosti, ktorá vyvoláva veľký záujem verejnosti, už nemôžu slobodne rozhodovať o cene, za ktorú poskytnú prístup ku krátkym sekvenciám. Úprava podmienok poskytovania náhrady uvedená v tomto ustanovení osobitne bráni týmto subjektom v tom, aby dosiahli, že ostatní vysielatelia, ktorí chcú získať prístup ku krátkym sekvenciám, sa budú podieľať na nákladoch na nadobudnutie týchto výhradných práv. Táto úprava môže mať tiež nepriaznivý vplyv na obchodnú hodnotu výhradných práv.

38. Vzhľadom na to, že zásah do slobody podnikania a do práva vlastníť majetok je takto preukázaný, je teraz potrebné skúmať, či je takýto zásah odôvodnený z hľadiska článku 52 ods. 1 Charty.

B – O odôvodnení zásahu do práv priznaných článkami 16 a 17 Charty

39. Na úvod poznamenávam, že zásah do práv priznaných článkami 16 a 17 Charty treba považovať za „ustanovený zákonom“ v zmysle článku 52 ods. 1 Charty. Z článku 15 ods. 6 smernice totiž výslovne vyplýva, že ak sa poskytuje náhrada, táto neprevýši výšku dodatočných nákladov priamo spôsobených zaobstaraním prístupu ku krátkym sekvenciám.

40. Pokiaľ ide ďalej o otázku, či zásah do chránených práv zodpovedá cieľu všeobecného záujmu uznanému Úniou alebo potrebe ochrany práv a slobôd iných, poznamenávam, že právo na krátke sekvencie stanovené v článku 15 ods. 6 smernice zodpovedá cieľu „podporovať pluralizmus rozmanitosťou produkcie spravodajstva a programov v rámci celej Únie a dodržiavať zásady uznané v článku 11 [Charty]“ konštatovanému normotvorcom Únie v odôvodnení 48 smernice.

41. Okrem toho v odôvodnení 55 smernice je právo vysielateľov používať krátke sekvencie vo svojich spravodajských programoch spojené s cieľom „zabezpečiť základnú slobodu prijímania informácií a postarať sa o úplnú a riadnu ochranu záujmov divákov v Únii“.¹⁸

17 — Pozri rozsudok EStP Sporrang a Lönnroth v. Švédsko z 23. septembra 1982, séria A č. 52, § 65. Pozri tiež rozsudok EStP Mellacher a i. v. Rakúsko z 19. decembra 1989, séria A č. 169, § 44. Súdny dvor tiež poukázal na pojem úprava užívania majetku (pozri najmä rozsudok z 12. mája 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSa, C-347/03, Zb. s. I-3785, body 124 a 125).

18 — Ako sa uvádza v súhrnnom dokumente pre audiovizuálnu konferenciu v Liverpoole s názvom „Právo na informácie a právo na krátke sekvencie“, ktorý vypracovala Komisia v júli 2005, právo na sekvencie bolo zavedené za týchto okolností. Na jednej strane „neexistencia koordinácie ustanovení zákonov, iných právnych predpisov a zmlúv o poskytovaní... sekvencií... ohrozuje cezhraničný pohyb spravodajských programov a výkon základného práva na informácie.“ Na druhej strane „neexistencia práva [na] sekvencie... môže ohrozovať pluralizmus, keďže mnohí vysielatelia v Únii... nemajú k dispozícii dostatočné technické prostriedky... ani finančné prostriedky [na] pokrytie nákladov pravidelného predaja výhradných vysielacích práv týkajúcich sa niektorých veľkých udalostí s veľkým mediálnym pokrytím.“

42. Vzhľadom na to, že článok 15 ods. 6 smernice upravuje jednu z podmienok výkonu práva na krátke sekvencie, konkrétne náhradu, na ktorú má nárok primárny vysielateľ, toto ustanovenie sleduje ciele stanovené v odôvodneniach 48 a 55 tejto smernice, čiže osobitne slobodu prijímania informácií a pluralizmus médií. Tieto ciele ako také úzko súvisia s jedným zo všeobecnejších cieľov smernice, ktorým je – ako sa uvádza v odôvodnení 11 tejto smernice – uľahčiť vytvorenie jednotného informačného priestoru.

43. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sloboda prijímania informácií a pluralizmus médií sú súčasťami slobody prejavu.¹⁹ Sloboda prejavu je súčasťou všeobecných zásad práva Únie²⁰ a patrí medzi základné práva zaručené právnym poriadkom Únie.²¹

44. Sloboda prejavu a informácií je zakotvená v článku 11 Charty. Odsek 1 tohto článku stanovuje, že „každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania orgánov verejnej moci a bez ohľadu na hranice.“ Článok 11 ods. 2 Charty navyše stanovuje: „Rešpektuje sa sloboda a pluralita médií.“ Vo vysvetlivkách k článku 11 Charty sa uvádza, že tento článok zodpovedá článku 10 EDLP.

45. Vzhľadom na takto vymedzený dôvod existencie zásahu do práv priznaných článkami 16 a 17 Charty je teraz potrebné overiť, či obmedzenie práv zakotvených týmito dvoma článkami je primerané vo vzťahu k sledovanému legitímnemu cieľu. Keďže tento cieľ spočíva najmä v potrebe ochrany iného základného práva, konkrétne slobody prijímania informácií a pluralizmu médií, v rámci preskúmania proporcionality, ktorému sa teraz budem venovať, je potrebné nájsť rovnováhu medzi viacerými základnými právami. Je teda potrebné určiť, či možno konštatovať, že normotvorca Únie pri prijatí článku 15 ods. 6 smernice náležite zohľadnil na jednej strane právo vlastníť majetok a slobodu podnikania a na druhej strane slobodu prijímania informácií a pluralizmus médií.

46. Z tohto hľadiska sa bude moja analýza riadiť viacerými úvahami.

47. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že podľa zásady proporcionality, ktorá je jednou zo všeobecných zásad práva Únie, prostriedky použité aktom Únie musia byť vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa a nesmú presahovať rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.²²

48. Okrem toho je potrebné poukázať na to, že Súdny dvor v rámci skúmania odôvodnenia obmedzení využívania práva vlastníť majetok s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva uviedol, že musí existovať rozumný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Podľa Súdneho dvora je teda potrebné skúmať, či bola zachovaná rovnováha medzi požiadavkami všeobecného záujmu a záujmom osôb, ktoré sa domáhajú ochrany svojho práva vlastníť majetok. Súdny dvor zdôraznil, že normotvorcovi sa pritom musí priznať veľká miera voľnej úvahy tak pri výbere prostriedkov vykonania, ako aj pre rozhodnutie, či ich dôsledky sú odôvodnené vo všeobecnom záujme úmyslom dosiahnuť cieľ dotknutej právnej úpravy.²³

19 — Poznámam, že článok 10 EDLP zahŕňa nielen právo oznamovať informácie, ale tiež právo prijímať ich. Pozri najmä rozsudky *ESLP Observer a Guardian v. Spojené kráľovstvo* z 26. novembra 1991, séria A č. 216, § 59, ako aj *Guerra a i. v. Taliansko* z 19. februára 1998, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1998-I, § 53.

20 — Rozsudok z 18. júna 1991, *ERT* (C-260/89, Zb. s. I-2925, bod 45).

21 — Rozsudok z 13. decembra 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a i.* (C-250/06, Zb. s. I-11135, bod 41).

22 — Pozri najmä rozsudok z 9. novembra 2010, *Volker und Markus Schecke a Eifert* (C-92/09 a C-93/09, Zb. s. I-11063, bod 74).

23 — Rozsudok z 3. septembra 2008, *Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia* (C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 360 a citovaná judikatúra).

49. Okrem toho analogicky s tým, čo Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku z 12. decembra 2006, Nemecko/Parlament a Rada²⁴, je potrebné priznať normotvorcovi Únie širokú mieru voľnej úvahy v oblasti, o akú ide aj v tomto prípade, v ktorej sa predpokladá prijatie politických, hospodárskych a sociálnych rozhodnutí z jeho strany a v rámci ktorej má vykonať zložité posúdenie. Zákonnosť takéhoto opatrenia môže byť dotknutá len v prípade, ak je opatrenie prijaté v tejto oblasti zjavne neprimerané cieľu, ktorý príslušné inštitúcie sledujú.²⁵

50. Primeranosť obmedzenia práva vlastníť majetok a slobody podnikania, ktoré je obsiahnuté v článku 15 ods. 6 smernice, sa teda musí posúdiť s prihliadnutím na veľkú mieru voľnej úvahy, ktorú treba priznať normotvorcovi Únie.

51. Toto preskúmanie sa musí navyše vykonať s prihliadnutím na povahu smernice, ktorou nebola vykonaná úplná harmonizácia pravidiel týkajúcich sa oblasti jej pôsobnosti, ale ktorá stanovuje iba minimálne požiadavky.²⁶ V tejto súvislosti poukazujem na to, že normotvorca Únie v článku 15 smernice stanovuje určitý počet všeobecných pravidiel upravujúcich právo na krátke sekvencie, pričom ponecháva na členské štáty, aby vymedzili podrobné pravidlá a podmienky týkajúce sa poskytovania týchto krátkych sekvencií.²⁷

52. Napokon nemožno opomenúť skutočnosť, že podľa judikatúry Súdneho dvora musí byť ochrana základných práv v rámci Únie zabezpečená v rámci jej štruktúry a cieľov.²⁸ Vo viacerých odôvodneniach smernice sa v tejto súvislosti zdôrazňuje, že táto smernica vo svojej oblasti prispieva k dobudovaniu vnútorného trhu. Odôvodnenie 2 smernice tak odkazuje na potrebu „zabezpečenia prenosu z [prechodu – *neoficiálny preklad*] národných trhov do spoločného trhu produkcie programov a distribúcie“ a v odôvodnení 11 tejto smernice sa uvádza, že uplatňovanie minimálneho súboru koordinovaných pravidiel na audiovizuálne mediálne služby pomáha okrem iného „dobudovať vnútorný trh a uľahčiť vytvorenie jednotného informačného priestoru“.²⁹ Zohľadnenie tohto aspektu je dôležité pri skúmaní vyváženosti rôznych dotknutých základných práv, keďže otázky, ktoré vyvoláva obmedzenie náhrady za poskytnutie práva na krátke sekvencie z hľadiska ochrany základných práv, nie sú rovnaké a nevyhnutne si nevyžadujú rovnakú odpoveď, keď sa posudzujú len v rámci členského štátu a keď sa posudzujú s prihliadnutím na požiadavky súvisiace s dobudovaním vnútorného trhu.

53. Na základe uplatnenia týchto kritérií posudzovania na prejednávanej vec som dospel nielen k záveru, že článok 15 ods. 6 smernice je vhodný na dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje, čiže na zaručenie slobody prijímania informácií a pluralizmu médií, ale aj k záveru, že neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa.

54. Pokiaľ ide o vhodnosť článku 15 ods. 6 poslednej vety smernice na zaručenie slobody prijímania informácií a pluralizmu médií, domnievam sa, že vzhľadom na to, že toto ustanovenie obmedzuje výšku náhrady, ktorú môžu primárni vysielatelia vyžadovať od sekundárnych vysielateľov, je spôsobilé podporiť šírenie informácií o udalostiach, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti, najmä zo strany vysielateľov, ktorí nedisponujú značnými finančnými prostriedkami. Takéto ustanovenie teda podporuje vytvorenie európskeho názorového a informačného priestoru, v rámci ktorého je zaručená sloboda prijímania informácií a pluralizmus médií.

24 — C-380/03, Zb. s. I-11573.

25 — Bod 145 a citovaná judikatúra.

26 — Rozsudok z 5. marca 2009, UTECA (C-222/07, Zb. s. I-1407, bod 19). Pozri tiež v tomto zmysle odôvodnenie 11 a článok 4 ods. 1 smernice.

27 — Pozri v tomto zmysle časť II oddiel B bod vi) odôvodneného stanoviska Rady k spoločnej pozícii (ES) č. 18/2007 prijatej Radou 15. októbra 2007 konajúc v súlade s postupom ustanoveným v článku 251 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva na účely prijatia smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch, týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. EÚ C 307E, s. 1).

28 — Rozsudok zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft (11/70, Zb. s. 1125, bod 4).

29 — Pozri tiež v tomto zmysle odôvodnenie 10 smernice, ktoré zdôrazňuje význam „skutočn[ého] európsk[eho] trhu pre audiovizuálne mediálne služby“.

55. Pokiaľ ide o potrebu obmedziť náhradu, zastávam názor, že vzhľadom na to, že ide o základný prvok mechanizmu zavedeného normotvorcom Únie v článku 15 smernice, jeho neexistencia by narúšala potrebný účinok práva na krátke spravodajstvo.

56. Výhoda obmedzenia náhrady za dodatočné náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu spočíva v tom, že stavia všetkých vysielateľov do rovnakej pozície. Tým, že článok 15 ods. 6 smernice vylučuje, aby subjekty, ktoré sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, mohli na subjekty, ktoré žiadajú o sekvencie, preniesť náklady nadobudnutia týchto práv, bráni tomu, aby bolo možné žiadať neprimerane vysokú cenu za poskytnutie krátkych sekvencií, najmä ak ide o udalosti, ktoré môžu vyvolať záujem veľkej časti obyvateľstva a za ktoré subjekty, ktoré sú držiteľmi výhradných práv, musia zaplatiť vysoké finančné sumy za nadobudnutie výhradných vysielacích práv. Z toho vyplýva, že všetci vysielatelia – bez ohľadu na to, či ide o súkromných alebo verejnoprávných vysielateľov, a bez ohľadu na to, či disponujú značnými finančnými prostriedkami – majú za rovnakých podmienok právo odvyselať krátke spravodajstvo o udalostiach, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti.

57. Nevýhoda ponechania určenia výšky náhrady za slobodné rokovanie medzi primárnymi a sekundárnymi vysielateľmi by spočívala v tom, že držitelia výhradných práv by sa dostali do mocenského postavenia, najmä ak má predmetná udalosť osobitný význam. Vzhľadom na zvyšovanie cien, ktoré je potrebné zaplatiť za získanie výhradných vysielacích práv, navyše existuje riziko, že ceny požadované od sekundárných vysielateľov, ktorí chcú odvyselať krátke spravodajstvo, dosiahnu výšku, ktorá ich odradí od výkonu tohto práva. To by mohlo poškodiť cieľ informovania čo najväčšieho počtu osôb o udalostiach, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti. Vylúčenie určitých vysielateľov z informovania o týchto udalostiach by malo navyše nepriaznivý vplyv na informačný pluralizmus, keďže by obmedzilo získavanie a šírenie informácií na najvýznamnejšie subjekty na úkor ich menších konkurentov a televíznych divákov.

58. Preto sa domnievam, že alternatívne riešenie, ktoré by spočívalo v tom, že normotvorca Únie by stanovil len poskytnutie primeranej náhrady bez stanovenia jej obmedzenia v článku 15 ods. 6 smernice, by nedosiahlo ciele sledované zavedením práva na krátke spravodajstvo rovnako účinne.

59. Samotný odkaz na primeranú náhradu bez stanovenia harmonizovaného obmedzenia by mal za následok určenie nákladov v konkrétnom prípade podľa rozdielnych postupov v jednotlivých členských štátoch, čo by potenciálne mohlo brániť voľnému pohybu informácií, a teda aj vytvoreniu jednotného informačného priestoru, ktoré normotvorca Únie označuje za svoje ciele v odôvodnení 11 smernice. Obmedzenie náhrady za náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu umožňuje do veľkej miery zabrániť týmto problémom určovania nákladov a sporom, ktoré môžu vyvolať. Ide o najúčinnjší prostriedok na zamedzenie rozdelenia šírenia informácií medzi členské štáty podľa hospodárskeho významu vysielateľov.

60. Tým, že normotvorca Únie si zvolil riešenie, ktoré zodpovedá jeho vôli pomôcť dobudovať vnútorný trh a uľahčiť vytvorenie jednotného informačného priestoru, sa mu podarilo zosúladiť rozdielne regulačné prístupy členských štátov a zároveň zabezpečiť potrebný účinok nového harmonizovaného práva.

61. Z tohto hľadiska sa normotvorca Únie podľa môjho názoru správne rozhodol nezaviesť do znenia článku 15 ods. 6 poslednej vety smernice rozdiely založené na tom, či náhradu platí verejnoprávny alebo súkromný vysielateľ, alebo na tom, či takýto vysielateľ podľa práva členského štátu, v ktorom je usadený, plní úlohu verejnej služby. Takéto rozdiely by totiž boli v rozpore s vôľou potvrdenou normotvorcom Únie postaviť všetkých vysielateľov na rovnakú úroveň v rámci výkonu ich práva na krátke spravodajstvo.³⁰ Obmedzenie pôsobnosti článku 15 ods. 6 poslednej vety smernice len na vysielateľov, ktorí podľa práva členského štátu, v ktorom sú usadení, plnia úlohu verejnej služby, by

30 — Pozri odôvodnenie 55 a článok 15 ods. 1 smernice, v ktorých sa uvádza, že prístup ku krátkym sekvenciám sa musí poskytnúť na nediskriminačnom základe.

navyššie neumožnilo rovnako účinne dosiahnuť ciele sledované zavedením práva na krátke spravodajstvo, keďže by ponechalo stranou tých, ktorí majú v prvom rade prospech z obmedzenia výšky náhrady, čiže sekundárnych vysielateľov, ktorí disponujú obmedzenými finančnými prostriedkami a ktorí sa bez ohľadu na svoju právnu povahu alebo úlohy, ktoré sú im zverené, vo významnej miere podieľajú na rozsiahlom šírení informácií v členských štátoch.³¹

62. Riešenie prijaté normotvorcom Únie podľa môjho názoru predstavuje spravodlivú rovnováhu medzi ochranou slobody podnikania a práva vlastníť majetok subjektov, ktoré sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, na jednej strane a slobodou prijímania informácií a pluralizmom médií na druhej strane. Domnievam sa totiž, že vzhľadom na výhody systému zavedeného normotvorcom Únie s cieľom chrániť tieto dve posledné uvedené základné práva zásah do slobody podnikania a do práva vlastníť majetok subjektov, ktoré sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, nie je neprimeraný.

63. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že normotvorca Únie stanovil pre právo na krátke spravodajstvo určité podmienky a obmedzenia, ktoré prispievajú k zmierneniu zásahu do slobody podnikania a do práva vlastníť majetok vysielateľov, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv.

64. Spomedzi týchto podmienok a obmedzení poukazujem na to, že právo na krátke spravodajstvo sa netýka akýchkoľvek udalostí, pre ktoré boli priznané výhradné vysielacie práva, keďže v článku 15 ods. 1 smernice je uvedené, že musí ísť o „udalost[i], ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti“.

65. Okrem toho poskytnuté sekvencie možno použiť výlučne na „všeobecné spravodajské programy“ podľa článku 15 ods. 5 smernice a len na účely „krátkeho spravodajstva“, ako to stanovuje článok 15 ods. 1 smernice. Podľa odôvodnenia 55 tejto smernice „pojmem všeobecné spravodajské programy by nemal zahŕňať súbor krátkych sekvencií, ktoré slúžia na zábavné účely“. Z týchto ustanovení vyplýva, že existuje podstatný rozdiel medzi televíznym vysielaním udalosti na zábavné účely a televíznym vysielaním kľúčových okamihov tejto udalosti na spravodajské účely.³² Vysielateľ má naďalej možnosť v celom rozsahu rozhodovať o obchodnom využívaní svojich výhradných práv na zábavné účely. Zníženie obchodnej hodnoty týchto práv teda musí byť v tomto rozsahu značne relativizované.

66. Okrem toho článok 15 ods. 3 smernice stanovuje, že sekundárni vysielatelia musia uviesť zdroj sekvencií, ktoré používajú vo svojom spravodajstve. Ako Komisia správne uvádza vo svojich písomných pripomienkach, takáto reklama subjektu, ktorý je držiteľom výhradných práv, prispieva k primeranosti systému náhrady zavedenému v článku 15 ods. 6 smernice, keďže takáto reklama má hospodársku hodnotu, ktorú tento subjekt využíva vždy, keď sa vysiela krátke spravodajstvo.³³

67. Článok 15 ods. 6 smernice rovnako svedčí o tom, že normotvorca Únie dosiahol rovnováhu medzi rôznymi dotknutými základnými právami. S cieľom obmedziť zásah do slobody podnikania a do práva vlastníť majetok vysielateľa, ktorý je držiteľom výhradných vysielacích práv, toto ustanovenie ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby sa vymedzili pravidlá týkajúce sa maximálnej dĺžky krátkych sekvencií a časových limitov týkajúcich sa ich vysielania. Odôvodnenie 55 smernice v tomto smere obsahuje usmernenie pre členské štáty, keďže stanovuje, že krátke sekvencie by nemali presiahnuť 90 sekúnd.

31 — V tejto súvislosti poznamenávam, že podľa údajov, ktoré nedávno zverejnil Európsky audiovizuálny informačný úrad, miestne a regionálne kanály predstavujú približne 40 % zo všetkých kanálov dostupných v Európe (pozri tlačové oznámenie z 29. marca 2012 dostupné na internetovej adrese <http://www.obs.coe.int/about/oea/pr/mavise-miptv2012.html>).

32 — Pozri v tejto súvislosti SCHOENTHAL, M.: *Le droit de retransmission des grands événements*, IRIS plus, observations juridiques de l'Observatoire européen de l'audiovisuel, apríl 2006. Autor poukazuje na to, že „krátke spravodajstvo [je] obmedzené na kľúčové okamihy udalosti“ a že „postupné stupňovanie napätia, vďaka ktorému je športová udalosť príťažlivá a ktorá je jej typickým znakom, zostáva zachovaná iba pri vysielaní v pravom zmysle slova“ (s. 3).

33 — Bod 43, osobitne poznámka pod čiarou 19.

68. Z konštatovania, že podľa článku 15 ods. 6 smernice prináleží členským štátom, aby vymedzili konkrétne formy a pravidlá poskytnutia krátkych sekvencií, vyplýva, že vyváženie rôznych dotknutých základných práv neprináleží výlučne normotvorcovi Únie, ale aj členským štátom. Inak povedané, mechanizmy umožňujúce najšť spravodlivú rovnováhu medzi rôznymi dotknutými základnými právami nie sú stanovené len v samotnej smernici, najmä prostredníctvom uvedených podmienok a obmedzení upravujúcich právo na krátke spravodajstvo, ale vyplývajú tiež z prijatia vnútroštátnych ustanovení členskými štátmi, ktoré zabezpečujú prebratie smernice a jej uplatňovanie vnútroštátnymi orgánmi. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že podľa judikatúry Súdneho dvora členské štáty musia pri preberaní smernice dbať na to, aby vychádzali z výkladu tejto smernice, ktorý umožňuje zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Únie. Ďalej je potrebné, aby orgány a sudy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie tejto smernice nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s uvedenou smernicou, ale tiež dbali na to, aby nevychádzali z výkladu tejto smernice, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Únie, ako je zásada proporcionality.³⁴

69. Podľa môjho názoru z toho vyplýva, že pri prijímaní opatrení na prebratie smernice sa členské štáty musia usilovať zohľadniť základné práva zavedením nástrojov potrebných na to, aby dodatočné náklady priamo spôsobené zaobstaraním prístupu mohli byť predmetom náhrady a aby konkrétne formy a podmienky poskytovania krátkych sekvencií, najmä pokiaľ ide o ich maximálnu dĺžku a časové limity týkajúce sa ich vysielať, boli vymedzené tak, aby bol čo najviac obmedzený zásah do slobody podnikania a do práva vlastníť majetok vysielať, ktorý je držiteľom výhradných vysielačích práv. V tejto súvislosti poukazujem na to, že rakúske predpisy, ktorými sa preberá článok 15 smernice, svedčia o úsilí vnútroštátneho zákonodarcu najšť spravodlivú rovnováhu medzi rôznymi dotknutými základnými právami.

70. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti, ktoré upravujú právo na krátke spravodajstvo a podmienky jeho výkonu, sa domnievam, že obmedzenie náhrady, na ktorú má nárok vysielať, ktorý je držiteľom výhradných vysielačích práv, predstavuje primeraný zásah do slobody podnikania tohto vysielať a do jeho práva vlastníť majetok. Inak povedané, vzhľadom na štruktúru článku 15 smernice je zohľadnenie len dodatočných nákladov priamo spôsobených zaobstaraním prístupu³⁵ podľa môjho názoru postačujúce na zamedzenie toho, aby právo na krátke spravodajstvo predstavovalo neprimeranú záťaž pre primárnych vysielať.

71. Ak by naopak zo štruktúry tohto článku vyplynulo, že právo na krátke spravodajstvo nepodliehalo nijakému obmedzeniu, zásah by bolo možné považovať za neprimeraný. Znenie, ktoré stanovil normotvorca Únie v článku 15 ods. 6 poslednej vete smernice, teda možno správne pochopiť iba v prípade, ak sa uvedie do úzkej súvislosti s ustanoveniami, ktoré upravujú právo na krátke spravodajstvo.³⁶

72. Na základe všetkých týchto skutočností som dospel k záveru, že normotvorca Únie pri prijímaní článku 15 ods. 6 smernice náležite zväžil rôzne dotknuté základné práva.

34 — Pozri rozsudky z 29. januára 2008, Promusicae (C-275/06, Zb. s. I-271, bod 68), a z 19. apríla 2012, Bonnier Audio a i. (C-461/10, bod 56).

35 — V súvislosti s nákladmi vynaloženými vysielať, ktorý je držiteľom výhradných vysielačích práv, ORF uvádza, že aj keď subjekt, ktorý má právo odvysielať krátke spravodajstvo, má prístup k satelitnému signálu (napríklad vďaka priamemu príjmu zo satelitu), poskytnutie tohto práva si vyžaduje nezanedbateľnú administratívnu prácu pre subjekt, ktorý má povinnosť poskytnúť toto právo (overenie existencie práva, prípadne vypracovanie dohody o podmienkach, kontrola dodržiavania zákonných a zmluvných ustanovení atď.).

36 — Pozri v tejto súvislosti oznámenie Komisie Európskemu parlamentu podľa druhého pododseku odseku 2 článku 251 Zmluvy o ES týkajúce sa spoločnej pozície Rady k prijatiu návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielať (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) [KOM(2007) 639 v konečnom znení]:

„Týmto znením sa má zabezpečiť, že sa právo na krátke spravodajstvo nemôže považovať za záväznú licenciu, ktorou by sa prijímajúcim prevádzkovateľom vysielať boli poskytnúť väčšie práva. Toto riešenie vo veľkej miere podporujú všetky zainteresované strany, prevádzkovatelia vysielať, ako aj vlastníci práv.“

73. Poznávam, že k podobnému záveru sa dospelo na pôde Rady Európy. Európsky dohovor o cezhraničnej televízii podpísaný 5. mája 1989 v Štrasburgu v článku 9 stanovuje možnosť zmluvných strán zaviesť právo na sekvencie z udalostí, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti.³⁷ Odporúčanie výboru ministrov členským štátom č. R (91) 5 z 11. apríla 1991³⁸ v bode 4.1 svojej časti venovanej finančným podmienkam uvádza, že „pokiaľ medzi nimi nie je dohodnuté inak, primárny vysielateľ by nemal byť oprávnený žiadať od sekundárneho vysielateľa platbu za sekvenciu. V každom prípade by sa nemala vyžadovať nijaká finančná spoluúčasť od sekundárneho vysielateľa z dôvodu televíznych vysielacích práv“. V bode 4.2 tohto odporúčania sa uvádza, že „v prípade, ak je sekundárny vysielateľ oprávnený získať prístup do priestorov, organizátor významnej udalosti alebo vlastník priestorov by mal byť oprávnený vyžadovať zaplatenie vzniknutých nevyhnutných dodatočných nákladov.“ Dôvodová správa k tomuto odporúčaní na účely vysvetlenia obsahu bodu 4.1 tohto odporúčania okrem iného odkazuje na „záruku, [ktorá] by sa mala poskytnúť sekundárnym vysielateľom, najmä tým, ktorí majú menšie zdroje, získať prístup k sekvencii na rovnocennom základe.“³⁹

74. Prístup, ktorý si zvolil normotvorca Únie, je podľa môjho názoru tiež v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcou sa článku 1 druhého odseku Dodatočného protokolu č. 1 k EDLP. Európsky súd pre ľudské práva vykonáva preskúmanie proporcionality úpravy užívania majetku, v rámci ktorého – rovnako ako v oblasti pozbavenia vlastníctva – overuje, či posúdenie zo strany vnútroštátneho zákonodarcu nie je zjavne neprimerané.⁴⁰ Európsky súd pre ľudské práva sa domnieva, že opatrenie, ktoré predstavuje zásah do práv, musí zachovať spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného záujmu a požiadavkami ochrany základných práv jednotlivca. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva musí existovať rozumný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Európsky súd pre ľudské práva pri preskúmaní dodržania tejto požiadavky priznáva štátu širokú mieru voľnej úvahy, a to tak pokiaľ ide o výber foriem vykonania, ako aj o posúdenie, či sú ich následky odôvodnené vo všeobecnom záujme úsilím dosiahnuť cieľ predmetného zákona. Táto rovnováha je narušená, ak dotknutej osobe vznikla osobitná a neprimeraná záťaž.⁴¹ Európsky súd pre ľudské práva tiež rozhodol, že keď ide o opatrenie na úpravu užívania majetku, neexistencia odškodnenia je jedným z faktorov, ktoré sa musia zohľadniť pri určovaní, či bola dodržaná spravodlivá rovnováha, ale sama osebe nemôže predstavovať porušenie článku 1 Dodatočného protokolu č. 1 k EDLP.⁴²

75. Okrem toho poznávam, že ustanovenia práva Únie svedčia o myšlienke, že minimálny zásah do práva vlastníť majetok si nevyžaduje odškodnenie za každých okolností. Odôvodnenie 35 smernice 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti⁴³ v súvislosti s možnými výnimkami alebo obmedzeniami týchto práv stanovuje, že „v niektorých situáciách, keď je ujma

37 — Podľa dôvodovej správy k tomuto dohovoru má tento článok základ v práve verejnosti prijímať informácie a jeho cieľom je zabrániť ohrozeniu tohto práva v cezhraničnom kontexte. Ďalším cieľom je zabezpečiť pluralizmus zdrojov informácií v rámci cezhraničného televízneho vysielania.

38 — Odporúčanie o práve na sekvencie z významných udalostí, na ktoré sa vzťahujú výhradné práva na televízne vysielanie, v cezhraničnom kontexte.

39 — Bod 47.

40 — Pozri v tejto súvislosti SUDRE, F.: *Droit européen et international des droits de l'homme*, 10. vydanie. Paris: PUF, 2011, s. 655 a nasl.

41 — Pozri rozsudok ESLP Brosset-Triboulet a i. v. Francúzsko z 29. marca 2010, § 86.

42 — Tamže, § 94.

43 — Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

nositeľa práv minimálna, nemusí vzniknúť žiadna povinnosť platby.“⁴⁴ Súdny dvor navyše v oblasti poľnohospodárskej politiky v súvislosti s údajnými zásahmi do práva vlastníť majetok konštatoval, že v práve Únie neexistuje všeobecná zásada, ktorá by stanovovala povinnosť poskytnúť za každých okolností odškodnenie.⁴⁵

76. Normotvorca Únie prijatím článku 15 ods. 6 smernice podľa môjho názoru dosiahol prijateľný kompromis medzi bezodplatným poskytnutím práva na krátke sekvencie a finančnou spoluúčasťou sekundárnych vysielateľov na nákladoch nadobudnutia výhradných vysielacích práv. Vzhľadom na to, že stanovuje, že vysielateľov, ktorí sú držiteľmi výhradných vysielacích práv, nemožno nútiť, aby znášali dodatočné náklady spôsobené zaobstaraním prístupu, toto ustanovenie zaručuje, aby právo na krátke sekvencie nepredstavovalo finančnú záťaž pre tieto subjekty. Skutočnosť, že tieto subjekty nemôžu získať prospech z poskytnutia krátkych sekvencií, je podľa môjho názoru odôvodnená potrebou chrániť slobodu prijímania informácií a pluralizmus médií, čím sa zároveň podporuje vytvorenie jednotného informačného priestoru.

77. Rozhodnutia Bundesverfassungsgericht a Verfassungsgerichtshof, na ktoré poukazuje vnútroštátny súd,⁴⁶ nič nemenia na mojom závere.

78. Hoci existujú určité rozdiely medzi úvahami, ktoré uviedli tieto dva sudy, z uvedených rozhodnutí v podstate vyplýva, že právo na krátke spravodajstvo by sa nemalo poskytovať bezodplatne, a teda že by sa zaň mala zaplatiť primeraná odplata alebo poskytnúť primeraná protihodnota. Z tohto hľadiska sa majú zohľadniť náklady na nadobudnutie výhradných práv. Tieto dva sudy tiež uvádzajú, že takáto protihodnota by nemala byť stanovená na takej úrovni, ktorá by bránila právu odvysielať krátke spravodajstvo.

79. Domnievam sa, že prístupy, ktoré si zvolili Bundesverfassungsgericht a Verfassungsgerichtshof, nemožno bez ďalšieho uplatniť na preskúvanie platnosti článku 15 ods. 6 smernice z hľadiska článkov 16 a 17 Charty. Po prvé už som vysvetlil dôvody, pre ktoré moje posúdenie úzko súvisí so štruktúrou článku 15 smernice a osobitne s podmienkami a obmedzeniami, ktoré prispievajú k ohraničeniu práva na krátke spravodajstvo a k obmedzeniu jeho rozsahu.

80. Po druhé pripomínam, že ochrana základných práv v rámci Únie sa musí zabezpečovať v rámci jej štruktúry a cieľov. Z toho vyplýva, že zváženie rôznych dotknutých základných práv, ktoré treba vykonať, si nevyhnutne nevyžaduje rovnakú odpoveď, keď sa uskutočňuje na vnútroštátnej úrovni a keď sa uskutočňuje na úrovni Únie. V prejednávanej veci sa z vyššie uvedených dôvodov domnievam, že požiadavky spojené s dobudovaním vnútorného trhu a s vytvorením jednotného informačného priestoru svedčia v prospech prijatia takého ustanovenia normotvorcom Únie, ktoré predstavuje kompromis medzi bezodplatným poskytnutím práva na krátke sekvencie a finančnou spoluúčasťou sekundárnych vysielateľov na nákladoch nadobudnutia výhradných vysielacích práv.

81. Nakoniec, pokiaľ ide o otázku časového aspektu uplatňovania obmedzenia náhrady v situácii, o akú ide vo veci samej, na ktorú poukázal vnútroštátny súd, je potrebné pripomenúť, že Sky zmluvou z 21. augusta 2009 nadobudla výhradné právo vysielat' na území Rakúska niektoré zápasy Európskej ligy počas sezón 2009/2010 až 2011/2012. Dňa 11. septembra 2009 Sky a ORF uzavreli dohodu o priznaní práva ORF odvysielať krátke spravodajstvo o tejto udalosti. Konštatujem, že oba tieto

44 — V tejto súvislosti je zaujímavé porovnať článok 15 smernice s článkom 5 ods. 3 písm. c) smernice 2001/29, ktorý poskytuje členským štátom možnosť stanoviť výnimky alebo obmedzenia práv stanovených v článkoch 2 a 3 tejto smernice (právo rozmnožovania, právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti), keď ide o „použitie diel alebo iných predmetov ochrany v súvislosti so spravodajstvom o bežných udalostiach v rozsahu oprávnenom informatívnym účelom a pokiaľ je označený zdroj vrátane mena autora, ak sa neukáže, že to nie je možné.“ Pozri tiež v tomto zmysle článok 10 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28).

45 — Rozsudok z 10. júla 2003, Booker Aquaculture a Hydro Seafood (C-20/00 a C-64/00, Zb. s. I-7411, bod 85).

46 — Pozri bod 21 týchto návrhov.

dátumy nasledovali po nadobudnutí účinnosti smernice Európskeho parlamentu a Rady 2007/65/ES z 11. decembra 2007⁴⁷, ktorou boli do smernice 89/552/EHS⁴⁸ doplnené ustanovenia o práve na krátke spravodajstvo, pričom jediným cieľom smernice je podľa jej odôvodnenia 1 kodifikovať pravidlá obsiahnuté v smernici 89/552. Vzhľadom na to, že smernica 2007/65 podľa svojho článku 4 nadobudla účinnosť 19. decembra 2007, Sky a ORF si v roku 2009 boli určite vedomé zavedenia harmonizovaného práva na krátke spravodajstvo na úrovni Únie a mohli predvídať zmeny právnej úpravy, ktoré sa museli následne uskutočniť na vnútroštátnej úrovni.

IV – Návrh

82. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Bundeskommunikationssenat, takto:

Z preskúmania položenej otázky nevyplynula nijaká skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 15 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách).

47 — Smernica, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch, týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. EÚ L 332, s. 27).

48 — Smernica Rady z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mím. vyd. 06/001, s. 224).